

PETER STRGULCA:

O, Vako je tudi fant od fare.

je ta Vakec?

ospoda učitelja in pisatelja E. Gangla imam jako rad, nekaj mu pa vendar ne odpustim prav do groba. Še se spominjajo zvesti bralci „Zvončkovi“, da je priobčeval ta gospod v predlanskem letniku tega lista opise „Fantov od fare“. Mnogo jih je opisal in tako lepo, enega je pa le izpustil, in sicer Vakca, tega pridnega Vakca, ki gotovo ne zasluzi takega zapostavljanja. Še meni se je storilo hudo, kaj se ne bi še Vakcu; res, ne odpustim gospodu pisatelju tega živ dan. — Kdo pa

Majhen, živ, časih tudi malo poreden, a vendar priden fantiček. Poleg svoje mamice in dobrega očeta ima najrajši brez dvoma svojo sestrico Ani. Zlobni jeziki sicer trdijo, da ima Ani celo rajši, kot pa svoje starše, vendar mi tega ne verjamemo, saj je povedal sam, da ljubi vse tri enako. Kaj zato, če je narisal zednjič na mizo prav čedno gosko, spodaj pa napisal: Ani! To bi prištevali pač njegovi porednosti, v srcu jo ima pa vendar rad. Ni še dolgo tega, kar se mu je sanjalo, da so Turki ustrelili Ani, pa se je ubožec začel v spanju jokati in se zaradi tega zbudil. Takoj je hitel k njeni postelji gledat, če je resnica. Dolgo je stal pri postelji in razmotrival, je li živa ali mrtva; šele, ko se je prebudila še ona, je zlezel zopet pomirjen pod svojo odejo.

Časih je pa še kar preveč poreden. Le za nekaj minut se je odstranila Ani neki četrtek od svoje naloge, pa zleze ta kajon na stol, vzame svinčnik v roke ter napiše na sredo njenega šolskega zvezka:

„Moja Ani, moja zlata, pridkana Ani.

Vako.

*II. razred I. oddelek,
osem let star.“*

Pa se še kesal ni nič tega svojega malopridnega dejanja. „Ej, kar obrni list,“ se je zasmel, „pa gospod profesor še videl ne bo tega!“ Razumljivo je, da mu sestra tega ni mogla kar tako brez kazni odpustiti; no, pa se ni dolgo jezil, zlezel je pod mizo in ji nasul drobtin v črevlje.

In vkljub takim in podobnim Vakčevim dejanjem trdimo, da je priden dečko. Saj je bil letos pri prvi izpovedi, in tedaj so mu bili odpuščeni taki grehi. O, pa kako resno se je pripravljaj na ta svoj korak. Že nekaj dni poprej je postal bolj resen in bil rad v samoti, in nihče ni mogel vedeti, kaj dela sam tedaj. Šele zadnji dan pred izpovedjo je zvedela Ani, nihče drugi.

Precej pozno zvečer je že bilo. Tiho in mirno se priplazi k njeni mizici, jo potegne za krilo in se je rahlo oklene: „Ani, ali me boš imela potem še rada, če ti nekaj pokažem.“

„O, Vakec, le povej brez skrbi, nič ne bom huda,“ mu odgovori ona.

Boječe privleče iz žepa list zvezka, na katerem je imel napisane grehe, vse od prvega do zadnjega. „Poglej, Ani,“ pravi on, „tu sem si zadnje dni, če sem bil sam, napisal vse grehe, da ne bi katerega pozabil. Pa ne vem, če je vse to greh, kar sem napisal. Dajva prečitati vkupaj, kar ni greh, pa kar prečrtaj.“

Dolgo sta pretresavala skupaj te grehe, nekaj sta jih črtala, precej jih je pa le še ostalo. „Ti, kaj pa, ko bi dal jaz gospodu izpovedniku kar ta list, potem pa stekel, da me ne bi za ušesa, ker imam toliko grehov. Saj bi vseeno vedeli za vse grehe, ko so pa napisani tu.“

Ani ga seveda pouči, da se mu ni treba ničesar bati, in res je opravil drugo jutro svojo prvo izpoved. Grehi so mu bili odpuščeni, in bil je zopet samo pridni, srčkani Vakec, ki ima rad svojo sestrico Ani in ki ga ljubi tudi ona.

Pred kratkim sta pa sedela z dobrim in skrbnim očetom sama doma v sobi in modrovala o vsem mogočem. O, tudi modrovati vam zna ta Vakec in še kako pametno vam govori. Med pogovorom sta zašla tudi na gospoda kateheta, in Vakec je razlagal očetu, da je rekel gospod učitelj veronauka, da se smeta poročiti tudi brat in sestra, samo papeža morata prositi za dovoljenje. „Tako, ko bom velik,“ je rekel, „grem sam v Rim do papeža in ga prosim, če bom smel vzeti Ani za ženo, saj jo imam tako rad.“ Medtem je prišla v sobo še Ani, in modrovali so vsi trije dalje. „Sploh pa v vsem katekizmu ni nikjer zapisano,“ je nadaljeval Vakec, „da se ne bi smel poročiti z Ani in se bom prav gotovo, prav gotovo!“ Prav pošteno se je razjezil ob zadnjih besedah in mogočno udaril z rokco po mizi.

O, pa tudi Ani je precej nagajiva in hitro mu seže v besedo: „Stoj, kaj pa, če bi te jaz ne hotela.“ To je bilo pa za Vakca preveč in prehudo. Široko in bolestno so se mu odprle oči in molče je odšel k svoji posteljici, tam so se mu pa vlile solze, in dolgo je bridko jokal. Tudi Ani je bilo žal teh naglih besed in tudi ona je odšla k svojemu delu.

Molče in počasi se ji približa Vakec, ji ovije roke okrog vratu in pritisne svoj solzni obrazek k nji ter jo proseče vpraša: „Pa če bi ti kupil čisto zlato in biserno obleko, kaj ne, Ani, potem bi me pa hotela . . .“

„Da, Vakec, saj te imam tudi jaz rada,“ in vroč poljub je končal to malo nesoglasje med srčkanim Vakcem in njegovo sestro Ani.

Nedolžno oko.

*Oko nedolžno, milo
ves srečen vidi svet,
kot da je s cvetjem majskim
ves log in gaj odet.*

*Ne sluti bolečine,
ki žali nam srce,
ne čuti več trpljenja,
ki vliwa nam gorje.*

*V oko se to zamaknem,
z otrokom hrepenim
tja do neba in solnca,
da žarek si vlovim.*

*V otroško dušo sije
nebeški ves sijaj,
očesc nedolžnih pogled
me dviga v sreče raj.*

*Otrok me izprašuje,
kako je velik svet,
ali ne šlo bi dete,
ga v radosti objet?*

*Kako so daleč zvezde,
to vedeti želi,
in kdo prižiga prvo,
ki zvečer zažari.*

*Kdo dal je ptičku pesem,
da poje presladkó,
kdo vodi solnce zlato,
srebrno luno kdo?*

*Kdo dal drevo je gozdu,
kdo polju žitni klas,
kdo morje dal je širno,
kdo cvetju barve kras?*

*Kdo ustvaril je planine,
kdo zemlje širni krog?
Oj, mali moj učenček,
vse to je storil Bog.*

*Kdo dal je meni solzo,
ne vpraša tega me,
otrok solzé ne vidi,
kaj solza je — ne ve.*

Mara Tavčarjeva.

